

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr. et Bc. R. B.**, bytem v K., P. 679, zastoupeného JUDr. Josefem Donátem, LL. M., advokátem se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 1683/127, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti České republiky**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti České republiky ze dne 28. 1. 2016, č. j. MSP-34/2015-SNI-ROZ/3,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 28. 1. 2016, jímž ministr zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí ze dne 3. 11. 2015, č. j. MSP-5/2015-OJ-SZN/5. Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o jmenování znalcem v oboru *kybernetika, odvětví výpočetní technika, specializace informační technologie v řízení podniků a institucí, hardware a aplikační software, služby*, a v oboru *ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace oceňování a odhad hodnoty hmotného majetku*.

Žalobce v podané žalobě shrnul skutkový stav a vyjádřil názor, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť se zakládá na nezákonném správním uvážení ohledně výkladu neurčitého právního pojmu „potřebné znalosti a zkušenosti“ pro jmenování znalce, když toto správní uvážení překračuje meze stanovené zákonem, konkrétně meze zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“).

Žalobce k tomu namítl, že správní uvážení žalovaného ve vztahu k tomu, co lze požadovat od osoby žádající jmenování znalcem ve smyslu zákona, nesmí jít ani nad rámec stanovený přímo zákonem, ani nad rámec stanovený na jeho základě. Zákon o znalcích a

tlumočnicích ani prováděcí vyhláška č. 37/1967 Sb. ohledně znalostí a zkušeností, které mají být považovány za základní kvalifikaci osoby, která žádá o jmenování znalcem, podrobnější vymezení či kritéria nestanovuje, zejména nestanovuje požadavek na dosažení vysokoškolského vzdělání v daném oboru. Žalovaný tím, že pro jmenování znalce stanovil další kritéria, jimiž podmínil splnění podmínky podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnicích, zejména v podobě doložení dosažení vysokoškolského vzdělání zaměřeného na výpočetní techniku (ve vztahu k oboru kybernetika) a k oboru ekonomie dokonce doložení absolvování postgraduálního studia, stanovil požadavky zcela překračující rámec zákona o znalcích a tlumočnicích s ohledem na jeho znění předpokládaný.

Žalobou napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce v rozporu s ustanovením čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i v rozporu se zásadami správního řízení ve smyslu § 2 odst. 3 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do práv žalobce na svobodnou volbu povolání, práva na podnikání a výkon jiné hospodářské činnosti ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný nedostál zákonných ustanovení ani ustálené judikatury, nevypořádal se s argumentací žalobce uvedenou v rozkladu proti meritornímu rozhodnutí, když především své správní uvážení ve vztahu k výkladu pojmů „potřebné znalosti a zkušenosti“ ve smyslu § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnicích nedostatečně odůvodnil. Žalovaný vůbec neuvedl, na základě jakých podkladů dovodil, že v případě jím zastávaného výkladu jde o výklad ustálený a dodržovaný správní praxí. Pokud žalovaný opírá v napadeném rozhodnutí své uvážení o tzv. správní praxi, svá tvrzení v tomto ohledu nijak nepodložil. Učinil tím napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a založil vadu řízení odůvodňující napadené rozhodnutí.

Žalobce doložil řadu certifikátů a doporučení znalců v daných oborech či znaleckých ústavech, které byly způsobilé odpovědně posoudit úroveň znalostí žalobce, a předložil doklady o pracovních zkušenostech. Tím prokázal, že odbornými znalostmi v daných oborech disponuje na základě odborné praxe a na základě absolvování odborných kurzů. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „výkon praxe nemůže nahradit vysokoškolské vzdělání“, ani tuto svou úvahu žalovaný nijak blíže neodůvodnil. Podle názoru žalobce jde o otázku odborného posouzení, která žalovanému jako správnímu orgánu nenáleží, ale žalovaný měl pro její posouzení využít možnosti ve smyslu ustanovení § 7 instrukce, mohl si vyžádat vyjádření odborníků podle § 25e zákona o znalcích a tlumočnicích, což však neučinil a nevzal ve smyslu uvedeného ustanovení zákona v úvahu ani doporučení znalců a znaleckých ústavů, které žalobce předložil.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, když napadené rozhodnutí vykazuje znaky diskriminace a žalobcem v žalobě uvedené příklady dotvrzují, že žalovaný při rozhodování o skutkově shodných nebo podobných případech nepostupoval tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly podle § 2 odst. 4 správního řádu. Tímto postupem žalovaný porušil legitimní očekávání žalobce i předvídatelnost vlastního rozhodnutí. Tato skutečnost měla přitom bezprostřední vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí i na zákonnost meritorního rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce nesplnil podmínku pro jmenování znalcem stanovenou v ustanovení § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících, neboť neměl potřebné znalosti a zkušenosti z oboru, v nichž by měl jako znalec působit.

K jednotlivým námitkám žalobce žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že zákon o znalcích a tlumočnících ani prováděcí vyhláška nestanoví, k jakým konkrétním zkušenostem má být při posuzování znalostí a zkušeností žadatelů o jmenování znalcem přihlíženo, je věcí a povinností správního orgánu, aby svou rozhodovací činností sám vymezil obsah pojmu „potřebné znalosti a zkušenosti“ tak, aby při rozhodování o podobných nebo obdobných žádostech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní praxe se pro obory, pro něž žalobce žádal o jmenování, ustálila ve výkladu neurčitého právního pojmu „potřebné znalosti a zkušenosti“ podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících tak, že je vyžadováno, aby osoba žádající o jmenování znalcem pro obor kybernetika, odvětví výpočetní technika, absolvovala vysokoškolské vzdělání zaměřené na výpočetní techniku nejméně bakalářského stupně, absolvovala tzv. znalecké minimum a disponovala minimálně deseti lety odborné praxe zaměřené na dané odvětví. Pokud o obor ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace v oblasti movitých věcí, je třeba, aby osoba žádajícího jmenování znalcem, získala nejvyšší vzdělání, kterého lze pro danou specializaci dosáhnout, a absolvovala postgraduální specializační studium v případě specializací, u kterých je zavedeno; u těch specializací, u kterých není zavedeno specializační studium, je třeba, aby získala tzv. znalecké minimum a zároveň disponovala minimálně pěti lety odborné praxe po dosažení nejvyššího vzdělání.

Z uvedeného důvodu nepovažuje žalovaný důvodnou námitku žalobce, že nepostupoval v souladu s ustálenou správní praxí, neboť právě o ustálenou správní praxi a o ustálený výklad § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících žalovaný své rozhodnutí opírá.

K námitce žalobce, že žalovaný stanovil další kritéria, jimiž podmínil splnění uvedené podmínky, zejména získání vysokoškolského vzdělání odpovídajícího zaměření, žalovaný uvedl, že jde o zcela jinou situaci, než jakou popisuje žalobce při porovnání jím citovaného judikátu, který se zabýval jednáním prezidenta republiky v souvislosti se jmenováním soudců. Podle názoru žalovaného je výklad dovozován plně z požadavků potřebných znalostí. Aby mohl znalec vůbec řádně vykonávat znaleckou činnost, musí být v prvé řadě odborníkem vysoké úrovně, s mimořádnými znalostmi oboru (i teoretickými) i oborů souvisejících, jakož i osobou s vlastními zkušenostmi. Nelze proto souhlasit se žalobcem, že požadavek potřebných znalostí a zkušeností může splňovat i osoba, která podmínku vzdělání uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje, nicméně disponuje dlouhodobou praxí a znalostmi získanými takovou dlouhodobou praxí. Výkon praktické činnosti v oblasti technologie, architektury a ekonomiky ITC nemůže nahradit vysokoškolské vzdělání v daných oborech, protože vysokoškolské vzdělání je koncipováno široce tak, aby student získal jak hlubší znalosti předmětného oboru, tak i patřičný přehled a naučil se předmět chápat ve všech souvislostech. Znalosti studenta a schopnost tyto znalosti aplikovat jsou přitom v rámci studia systematicky testovány. Praktický výkon činností je oproti tomu výrazně úžeji zaměřen a znalosti, které by žalobce mohl výkonem praxe získat, nebyly a nejsou nijak systematicky testovány a jsou tak nepřezkoumatelné.

Podle názoru žalovaného je třeba doplnit, že odpovídající zkušenosti nelze dosáhnout před ukončením vysokoškolského studia daného směru. Teprve po získání potřebného

vzdělání (a s ním spojených znalostí) je reálně možné získávat relevantní zkušenosti v daném oboru. Zkušenosti nabyté před ukončením požadovaného studia tak nemohou mít odpovídající význam, když při jejich získávání navrhovaná osoba neměla potřebné znalosti a zkušenosti tak nebyly nabývány s vědomím všech potřebných teoretických souvislostí.

K námitkám žalobce, že pro obor ekonomika byli jmenováni konkrétní znalci Ing. P. L. a Ing. K. S., a pro obor ekonomika a kybernetika znalec Ing. J. D., kteří v těchto oborech - na rozdíl od požadavků stanovených žalovaným - neabsolvovali odpovídající studium, žalovaný uvedl, že žalobcem jmenováni znalci byli do seznamu znalců a tlumočnicků zapsáni v letech 1996 a 1997, na jejich zápis se vztahovaly podmínky z doby před rokem 2011. Od té doby však došlo ke značnému rozvoji nejen v oblasti informačních technologií a vzhledem k tomu, že rozvoj tzv. vědních disciplín se neustále vyvíjí, bylo a je nadále nezbytné ruku v ruce přizpůsobovat a reagovat na vývoj v jednotlivých oblastech, tedy adekvátně obměňovat kvalifikační předpoklady žadatele pro jmenování znalce.

S námitkou žalobce, že výklad neurčitého právního pojmu „potřebných znalostí a zkušeností“ v napadeném rozhodnutí není odůvodněn, nelze souhlasit. Žalobce byl prokazatelně seznámen s ustálenou správní praxí vyžadující zmíněné požadavky nejpozději dne 13. 7. 2015, kdy nahlížel do Sdělení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 6. 2015, č. j. Spr 1177/2015 - 27. O tom, že napadené rozhodnutí bylo pro žalobce zcela předvídatelné, svědčí i skutečnost, že ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 17. 7. 2015 zákonnost této ustálené správní praxe výslovně napadl.

Žalovaný závěrem svého vyjádření k žalobě uvedl, že podle svého názoru shromáždil veškeré podklady potřebné pro rozhodnutí, vydaná rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zcela v souladu se zákonem. Z tohoto důvodu navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 5. 10. 2017 zástupce žalobce zopakoval stručně obsah podané žaloby a v ní uplatněné argumentaci. Zdůraznil, že žalovaný překročil zákonné oprávnění a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, když důvody zamítnutí žádosti žalobce spatřoval v odkazu na vnitřní dokumenty žalovaného, tedy rozhodovací praxi správního orgánu, aniž by ovšem uvedl konkrétní zákonné důvody či odkázal na konkrétní vydaná rozhodnutí.

Zástupce žalovaného správního orgánu odkázal na obsah písemného vyjádření žalovaného k žalobě a na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal na znění § 4 odstavec 1 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících s tím, že judikatura správních soudů požadavek žalovaného na vysokoškolské vzdělání žadatele v daném oboru podporuje, žalovaný postupoval v rámci a mezích zákona, odůvodnění rozhodnutí je určité a srozumitelné.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 28. 1. 2014 ke Krajskému soudu v Plzni žádost o jmenování znalce v oboru *kybernetika, odvětví výpočetní technika, specializace informační technologie v řízení podniku a institucí, hardware a aplikační software, služby*, a v oboru *ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace oceňování a odhad hodnoty hmotného majetku, hodnoty*

služeb, software, SW aplikací, informačních systémů ICT, databáze apod. Ke svým poměrům žalobce uvedl, že je zaměstnancem Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky.

Krajský soud v Plzni dne 6. 8. 2014 postoupil žádost žalobce ministru spravedlnosti podle § 12 správního řádu. Dopisem Ministerstva spravedlnosti ze dne 18. 9. 2014 byl žadatel vyrozuměn o tom, že o jeho žádosti ministerstvo dnem 6. 8. 2014 podle § 44 odst. 1 správního řádu zahájilo správní řízení.

Žalobce k prokázání splnění podmínek pro jmenování znalcem předložil kromě žádosti o jmenování znalcem životopis, diplom ze dne 28. 8. 2008 o absolvování bakalářského studia ve studijním programu „právo“ na Bratislavské vysoké škole práva, diplom ze dne 18. 5. 2010 o absolvování magisterského studia ve studijním programu „právo“ na Bratislavské vysoké škole práva, diplom ze dne 3. 11. 2006 o absolvování bakalářského studia ve studijním programu „právní specializace“ na Vysoké škole aplikovaného práva v Praze. Dále žalobce předložil výpis z evidence rejstříku fyzických osob, osvědčení o absolvování kurzu znaleckého minima ze dne 10. 12. 2007 na Vysokém učení technickém v Brně u Ústavního soudního inženýrství, a doporučující stanoviska k žádosti o jmenování znalcem.

Ministerstvo spravedlnosti dne 21. 4. 2015 požádalo Krajský soud v Plzni o provedení šetření žádosti žadatele ve smyslu § 3 prováděcí vyhlášky a o sdělení jeho výsledku. Ze sdělení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 6. 2015, č. j. Spr 1177/2015 – 27, vyplynulo, že žadatel nedoložil vysokoškolské vzdělání odpovídajícího směru pro obor „kybernetika“ a pro obor „ekonomika“. Pro obor „ekonomika“ dále žalobce nedoložil absolvování postgraduálního specializačního studia. Krajský soud dále uvedl, že podmínka odborné praxe žadatele nemůže být splněna s ohledem na nesplnění podmínky odpovídajícího vzdělání. Nad rámec toho krajský soud uvedl, že v případě některých žádaných specializací lze dovodit, že se jedná o posuzování právních otázek, což znalci nepřísluší.

Dne 26. 6. 2015 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a byl poučen o možnosti podat k nim vyjádření, tohoto práva žalobce následně využil.

Žádost žadatele o jmenování znalcem byla zamítnuta rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 3. 11. 2015, č. j. MSP-5/2015-OJ-SZN/5. Podle odůvodnění rozhodnutí žadatel nedoložil pro obor kybernetika získání vysokoškolského vzdělání zaměřeného na výpočetní techniku nejméně bakalářského stupně a deset let aktivní odborné praxe zaměřené na dané odvětví po ukončení vysokoškolského studia. Pro obor ekonomika žalobce nedoložil získání nejvyššího vzdělání, které lze pro danou specializaci dosáhnout, a neabsolvoval postgraduální specializační studium, zároveň nedoložil pět let odborné praxe zaměřené po dosažení nejvyššího vzdělání. Žalobce sice disponuje vysokoškolským vzděláním v bakalářském a magisterském studijním programu, nikoli však v odpovídajícím směru pro výše uvedené obory, a získání jiného vysokoškolského vzdělání nepostačuje.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce včasný rozklad, v němž namítal námitky shodného obsahu, jak následně učinil v nyní posuzované žalobě.

O podaném rozkladu rozhodl ministr spravedlnosti žalobou napadeným rozhodnutím, jímž rozklad žalobce jako nedůvodný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil se závěrem, že

žadatel neosvědčil, že disponuje potřebnými znalostmi a zkušenostmi pro výkon znalecké činnosti. Žadatel nesplňuje zákonnou podmínku pro jmenování znalce, neboť jeho žádost nenaplnuje pojem „*potřebných znalostí a zkušeností*“, tedy hlediska, pomocí nichž je hodnoceno, zda konkrétní žádost spadá pod uvedený pojem, byť vycházejí ze správní praxe a nejsou explicitně vyžadovány zákonem. Žalobce byl s požadavky ustálené správní praxe seznámen před vydáním napadeného rozhodnutí. Vysokoškolské vzdělání je koncipováno široce tak, aby student získal jak hlubší znalosti toho kterého oboru, tak i patřičný přehled a naučil se obor chápat ve všech souvislostech. Znalosti studenta a jeho schopnost je aplikovat jsou při vysokoškolském studiu systematicky testovány – na rozdíl od úžeji zaměřeného praktického výkonu činnosti. Z tohoto důvodu ani nelze žadateli započítat pro účely jmenování znalce praxi před získáním adekvátního vysokoškolského vzdělání na délku praxe vyžadovanou správní praxí jako jednu z podmínek pro osvědčení „*potřebných zkušeností*“.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 28. 1. 2016, jímž ministr pravomocně rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce o jmenování znalce v oboru *kybernetika, odvětví výpočetní technika, specializace informační technologie v řízení podniků a institucí, hardware a aplikační software, služby*, a v oboru *ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace oceňování a odhad hodnoty hmotného majetku*.

Městský soud v Praze v první řadě zkoumal, zda v případě podané žaloby byly splněny všechny podmínky, které právní úprava stanoví k vydání rozhodnutí ve věci samé (podmínky řízení). S ohledem na použitou legislativní zkratku lze podle názoru soudu za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Městský soud tedy zvažoval, zda rozhodnutím o této žádosti byla založena, změněna či zrušena práva či povinnosti žalobce tak, jak má na mysli § 65 s. ř. s. Podle názoru soudu na jmenování znalce neexistuje právní nárok. Skutečnost, že konkrétní osoba nebyla na základě výběru znalce jmenována, by mohla právní sféru této osoby zasáhnout pouze ve výjimečných případech (např. tehdy, pokud by se jednalo o zjevnou diskriminaci).

Žalobce v první žalobní námitce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť se zakládá na nezákonném správním uvážení ohledně výkladu neurčitěho právního pojmu „*potřebné znalosti a zkušenosti*“ pro jmenování znalce, když toto správní uvážení překračuje meze stanovené zákonem o znalcích a tlumočnících.

Vzhledem k tomu, že žalobce v nyní podané žalobě uplatnil jako jednu z nosných právě námitku porušení zákazu diskriminace, Městský soud v Praze dospěl k závěru, že podmínky ustanovení § 65 odstavec 1 s. ř. s. byly v dané věci splněny. Soud se proto mohl věcně zabývat důvodností jednotlivých uplatněných žalobních bodů.

Podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o znalcích lze jmenovat znalcem toho, kdo má potřebné znalosti a zkušenosti z oboru, v němž má jako znalec působit, především toho, kdo absolvoval speciální výuku pro znaleckou činnost, jde-li o jmenování pro obor, v němž je taková výuka zavedena.

Jak je zřejmé z výše uvedeného obsahu spisového materiálu, žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky maximálního možného vzdělání v oborech, pro které požádal o jmenování znalcem. Vyložil tak ustanovení § 4 odstavce 1 písm. e) zákona o znalcích tím způsobem, že podmínka potřebných znalostí a zkušeností nebyla u žalobce splněna.

Podle názoru městského soudu provedl žalovaný výklad ustanovení § 4 odstavec 1 písm. e) zákona o znalcích a tlumočnících v souladu se zásadami logiky. Požadavek maximálně možného vzdělání pro dané obory vyplývá ze znění zákona, když je uvedeno, že znalcem lze jmenovat toho, kdo má potřebné znalosti a potřebné zkušenosti z oboru. Pokud jde o požadavek na potřebné znalosti, z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že žadatel musí absolvovat speciální výuku pro znaleckou činnost v oboru, v němž je taková výuka zavedena. Tuto část předmětného ustanovení je podle názoru soudu třeba vykládat tak, že k tomu, aby byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky, je potřeba, aby žadatel absolvoval speciální výuku pro obor, v němž chce znaleckou činnost vykonávat. Je zcela logický požadavek na to, aby šlo o výuku maximální, tedy o vzdělání nejvyšší možné. Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobce sice doložil doklady o svém vysokoškolském vzdělání (ať ve formě bakalářského či magisterského studia), ani v jednom případě však nejde o maximální dosažitelné studium v oboru kybernetiky (studium zaměřené na IT) nebo ekonomiky, což jsou obory, ve vztahu k nimž se žalobce domáhal jmenování znalcem.

Požadavek, aby znalec absolvoval speciální výuku pro obor, v němž má být jmenován znalcem, je dle názoru soudu zcela legitimním požadavkem. Má – li být znalec tím, kdo provádí v konkrétních případech jakousi superrevizi z hlediska odborného, pak požadavek maximálního dosažitelného vzdělání znalce jako jeden ze základních předpokladů pro výkon znalecké činnosti je důvodný. Maximálně možné dosažitelné vzdělání vytváří jednu ze záruk, že znalcem bude jmenován odborník, který má takové znalosti, které lze maximálním možným vzděláním získat. Má tedy „*potřebné znalosti*“, které mohou být samotným vzděláním získány. K tomu pak přistupuje požadavek „*potřebných zkušeností*“, které lze získat i vykonávanou faktickou činností. Pro jmenování znalcem musí být splněny oba předpoklady, obě podmínky současně. Žalobce však nemá nejvyšší dosažitelné vzdělání v oborech, v nichž žádá o jmenování znalcem, proto ani jeho faktické znalosti a zkušenosti vyplývající z jeho praxe, nemohou vyrovnat nedostatek, respektive absenci maximálního možného dosažitelného vzdělání v daném oboru.

Se žalovaným lze souhlasit v tom směru, že výklad neurčitého právního pojmu může být v rámci hierarchie veřejné správy usměrňován formou interních normativních instrukcí (vnitřním předpisem). Rovněž je možné souhlasit s tím, že určitý kontinuálně se opakující výklad neurčitého právního pojmu může založit tzv. správní praxi. Rozhodující je zde však vždy zákonná norma, jejíž součástí neurčitý právní pojem je a v jejímž rámci se správní orgány a jimi vyvinutá správní praxe musí v zásadě vždy pohybovat. Usměrnění interní normativní instrukcí nezabývá správní orgán povinnosti neurčitý právní pojem interpretovat vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem případu a své úvahy, kterými se při výkladu tohoto pojmu řídil, uvést v odůvodnění svého rozhodnutí. Této povinnosti nejsou správní orgány zbaveny ani tehdy, pokud je výklad správních orgánů založen na správní praxi, která se při jeho interpretaci vyvinula, třebaže lze připustit, že obecně platná argumentace může být

nahrazena např. i odkazem na veřejně přístupný dokument, který zavedenou správní praxi veřejnosti vysvětluje.

Městský soud v Praze neshledal důvody ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí na základě uplatněných žalobních bodů. Námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí není důvodná, neboť z odůvodnění rozhodnutí v obou stupních je zřejmé, proč ministr spravedlnosti dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro jmenování žalobce znalcem v jím požadovaných oborech, konkrétně uvedl, že pro ekonomiku i pro kybernetiku se specializací pro IT je nutné maximální vzdělání vysokoškolské. Samotná skutečnost, že žalobce nesdílí právní názor žalovaného, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.

Určitou opodstatněnost by podle názoru městského soudu bylo možno přiznat námitce, v níž žalobce poukazoval na to, že je – li v uvedených rozhodnutích operováno s pojmem „ustálená praxe“ správního orgánu, nejsou zároveň uvedena zcela konkrétní rozhodnutí, která tuto ustálenou rozhodovací praxi žalovaného tvoří. Nedostatek odkazu však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ani v případě, že by nešlo o ustálenou praxi, soud má za to, že důvody, proč žádosti žalobce nebylo vyhověno, odpovídají právní úpravě provedené zákonem, výklad zákona žalovaným považuje soud v této věci za logický a odpovídající znění právního předpisu.

Namítal – li v této souvislosti žalobce zcela konkrétně, že pro obor ekonomika byli jmenováni konkrétní znalci Ing. P. L. a Ing. K. S., a pro obor ekonomika a kybernetika znalec Ing. J. D., kteří v těchto oborech - na rozdíl od požadavků stanovených žalovaným - neabsolvovali odpovídající studium, městský soud konstatuje, že tuto námitkou žalobce neuplatnil v podaném rozkladu, proto se jí žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí zabývat a vypořádat. Soud v této souvislosti uvádí, že nemá žádné pochybnosti o tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, v níž žalovaný uvedl, že žalobcem jmenováni znalci byli do seznamu znalců a tlumočníků zapsáni v letech 1996 a 1997, na jejich zápis se vztahovaly podmínky z doby před rokem 2011.

Městský soud v Praze vzhledem k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro jmenování znalcem spočívající v nedostatku vysokoškolského vzdělání v daných konkrétních oborech, dospěl k závěru, že zjištěné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí v pasážích pojednávajících o ustálené rozhodovací praxi správního orgánu nemohly mít v nyní posuzované věci vliv na rozhodnutí ve věci samé a z tohoto důvodu soud nepovažuje tuto námitku za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného odůvodnění žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. října 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu